

Ook otters hebben een karakter.

De vrolijke otter

“Wat een geduld heb jij”, zei mijn oom. Dat moet pakweg een jaar of vijfendertig geleden zijn geweest toen op een familiebijeenkomst mijn passie vissen ter sprake kwam. Hij bracht het als met bewondering maar toch proefde ik ook een beetje een meewarige ondertoon.

TEKST

Cees van Kempen

FOTOGRAFIE

Randy van Domselaar en
Cees van Kempen

“Waarom ga je niet stappen man, je bent zeventien, ga achter de meiden aan”, leken zijn ogen uit te stralen. Misschien was het mijn onzekerheid dat ik zijn blik zo interpreteerde. Het was in ieder geval mijn onzekerheid waarom uren struinen door de polder een veiliger optie was dan achter de meiden aangaan. Maar eigenlijk vond ik ook wel dat degenen die dat niet deden, die de kick van het struinen niet kenden, een stuk van de ware essentie van het leven misten. Misschien een wat verwrongen waarheid. Maar wel mijn waarheid, dus waar.

Net mensen

In ieder geval geduld, dat is toch het stempel dat op de gemiddelde visser wordt gedrukt. En laat ik mezelf nou helemaal niet herkennen in de persoonlijkheidseigenschap geduldig. Ongeduldig, dat eerder. “Zo rustig is Cees, blijft altijd kalm”, zei iemand op datzelfde feestje. Rustig? Kalm? Hebben ze zeker nooit gezien hoe het kan stuiteren in mijn hoofd. En hoe ik tekeer kan gaan als ik boos ben. Ik vind ook dat geduld een niet zo sterke eigenschap is voor een visser. Want geduld heb je als je kunt blijven wachten op iets wat niet komt. Inderdaad, dat is wat je voor de buitenwereld doet, maar als je weet dat het niet komt, of zelfs maar vermoedt dat het niet gaat komen, dan moet je ook niet gaan zitten wachten.

Als je wilt vangen tenminste. Dan moet je wat anders verzinnen. Verkassen bijvoorbeeld. Te veel geduld is mijns inziens een recept om weinig te vangen. Misschien ook leuk, op een stoeltje langs de waterkant, pilsje in de hand, genieten van het zonnetje en de langstreckende natuur, onverschillig of je wel of niet iets vangt. Maar niet mijn ding. Al zijn er natuurlijk zat vissers die dat wel fantastisch vinden. Tevreden, geduldige vissers. Je hebt dus ongeduldige en geduldige vissers, bedenk ik zo. Vissers van allerlei pluimage, met verschillende persoonlijkheden. Verhip, sportvissers zijn net mensen.

Wolf

Het zijn gedachten die de revue passeren als ik in een schuiltentje langs de waterkant zit. Niet om te vissen maar om te filmen. Ik maak namelijk een film over de wolf. Wauw, een film over de wolf maken, wie had dat durven dromen toen ik als zeventienjarige knaap langs de Haagse grachten zwierf?

Nu zit ik hier dus. Te wachten langs de waterkant, op iets dat misschien niet komen gaat. Waarom wachten op een wolf langs de waterkant? Omdat hier edelherten met jonge kalfjes tussen het riet lopen om te komen drinken. En dat weet de wolf ook. Er komen dus zo nu en dan wolven op kalfjes jagen. Daar wil je als natuurfilmer natuurlijk wel bij zijn. Zoiets staat gelijk aan de sensatie van een hele, hele dikke metersnoek die vlak voor je neus, als je net je spinnertje uit het water wil trekken, er bovenop knalt. Maar ja, de wolven jagen hier net zo vaak als er vroeger dikke metersnoeken op mijn spinnertje knalden. Dus wordt er een zwaar beroep gedaan op mijn... tsja, op het geduld dat ik niet heb. Zo zit ik hier dus in dat schuiltentje te overpeinzen wat mij drijft om dit te doen. Mijn eigen karakter

Levensvreugde

Terwijl ik zo zit te peinzen zie ik iets door het wateroppervlak glijden. Bij tijd en wijle duikt het onder om even verder weer koppie boven te komen. Een otter. Ook kicken. Ik ken hem, want hij komt hier elke ochtend vissen. Struinend, net als ik vroeger. Even hier kijken, dan weer daar duiken. Niets te halen, snel weer verder. Ook otters hebben karakters, zo weet ik. Net als wolven overigens. Wat dat betreft zijn het net mensen. Of eigenlijk, wij zijn net dieren. Deze otter is een blijde snuiter. Elke ochtend sluit hij zijn struinsessie af met een vrolijk potje springen. Op volle snelheid raast hij dan door het water om als Flipper zo hoog mogelijke sprongen te maken. Er zijn biologen die zeggen dat elk gedrag van dieren een functie heeft, evolutionair gevormd. Maar ‘normale’ otters doen dit

De sensatie van het filmen van een wolf staat gelijk aan het vangen van een grote snoek.

te analyseren. Bedenkend dat het ten enenmale ontbreekt aan geduld maar dat dit gecompenseerd wordt door een obsessieve scoringsdrang. Klinkt toch iets minder evenwichtig. Maar het werkt wel als je natuurfilms wil maken. En ik ben zo blij dat ik al sinds mijn vroege jeugd, al vissend, die vreemde karaktereigenschap mateloos heb getraind.

niet. Het is geen onderdeel van zijn vistechiek, hij doet het pas als hij klaar is met zijn jacht. Nee, ik weet het eigenlijk wel zeker, deze otter doet het uit pure levensvreugde. Eigenlijk ben ik best een beetje jaloers op hem, bedenk ik met een glimlach, terwijl ik als obsessieve, door scoringdrang gedreven malloot in een schuiltentje zit te zitten. ■